

İZMİR İLE AŞK

Dostum Alphan Manas'a

Hafta sonu çocuklarımı da aldım, kış aylarının ender sıcak günlerinden birinin tadını çıkarmak üzere Yeniköy'de, deniz kıyısında yürümeye başladım.

Geçen hafta yoğun geçmişti. Bayram'ın son günleri idi. Bir taraftan da bir sonraki haftayı düşünüyordum. Güzel bir an, bir elimde kızım, diğer elimde oğlum.

Böyle anlarda İstanbul insana çok çekici gelir. Deniz üzerinde reverans yapan martılar, balıkçılar, yosun kokusu, tekneler... Sanki hiç bir sorun yokmuş gibi.

Hani, sevgilinizin hafif meşrep olduğunu bilirsiniz de, o en içten sarıldığı anda, O'nun için dünyanın tek erkeği zannedersiniz ya kendinizi.

İstanbul da aynen böyledir. Tam terkedeyim, gideyim bu şehirden derken sizi bir sarmalar ki, mih gibi çakılırsınız olduğunuz yere.

Yine böyle durumlarda İzmir'i düşünürsünüz.

Sevgiliyi.

Nergis kokan Kordanboyu'nu, grup vaktini, Güzelyalı'yı, Karşıyaka'yı, Çeşme'yi, Foça'yı daha nicelerini. Eminim İzmir'den, evinden şu ya da bu sebeple kalkıp gelmiş insanlar bana hak vereceklerdir.

Gün hafiften batmaya başlarken, İzmirli bir dostum ile karşılaştım, bana Bayram'da İzmir'e gidip gitmediğimi sordu.

Gittim dedim. Nasıldı dedi. Güzeldi, hem de çok güzeldi dedim.

Evimde idim...

Biliyormusun dedi, İzmir ile aşk çok iyi de, bir türlü evlilik olmuyor...

Vedalaştık. O kendi yoluna, ben kendi yoluma gittim.

Yol boyunca hep bu lafi düşündüm.

İzmir ile aşk... Bir türlü gerçekleşmeyen evlilik.

Neden acaba?

Neden bir türlü geri dönemiyordum?

Ben mi değişmişim. Yoksa İzmir mi?

Yollar mı, evlerin kokusu mu, annemin yokluğu mu?

Ağaçların azalması, tanıdığım insanların yitip gitmesi mi?

Beklentilerim, yaşamdan istediklerim, gerekliliklerim mi?

Sebep her ne ise, aşk hep var da, evlilik bir türlü olamıyordu.

Asla ulaşamayacak bir sevgili gibi...